

Konstnären Elisabeth Ohlson Wallin har varit i Jerusalem och tagit en serie bilder som föreställer homosexuella personer på religiöst laddade platser. Hon hävdar att Världskulturmuseet i Göteborg har lovat henne en egen utställning men att museet nu inte vågar visa några kontroversiella bilder av rädsla för att reta religiösa företrädare.

Detta är felaktigt.

Elisabeth Ohlson Wallin hade varit välkommen att visa bilderna på Världskulturmuseet. Det enda avtal som funnits är att Världskulturmuseet delfinansierat Elisabeth Ohlson Wallins resa till Jerusalem, därefter skulle bildernas eventuella utställande på museet avgöras. Utställningen skulle vara färdig först om ett år. Vi förde fram till förra veckan samtal om vilket sammanhang som bäst gynnar de frågor projektet utgår från.

Ansvarig utställningsintendent Klas Grinell utvecklar

Rädsla har inte med Världskulturmuseets agerande att göra. Vi talar däremot inte bara med dem vi är eniga med. Om vi ska få ett vidgat samtal i det svenska samhället måste vi försöka överskrida fasta positioner och kategoriseringar.

HBTQ-frågan är en av Världskulturmuseets hjärtefrågor. Den har vi arbetat med kontinuerligt under museets 5-åriga historia, i utställningar, program och festivaler. Vi ska dock föra fram alla människors rättigheter, rätten att vara religiös likväl som rätten att vara HBTQ.

Debatten om religion och yttrandefrihet är en av samtidens stora, viktiga och tyvärr låsta frågor. Världskulturmuseet vill inte ytterligare polarisera och låsa den frågan. Det är en enkel vilja att låta religiösa argument få plats i en sansad och öppen diskussion. Vi vill ge religionen möjlighet att vara något annat än en upprörd protestmassa där de mest radikala och vildsinta får mest utrymme. Det är inte odemokratiskt att vara religiös, det är snarare odemokratiskt att vägra andra en röst i diskussionen. Vi har i beredningsarbetet kring Jerusalem-bilderna sett fantastiska möjligheter till öppna och konstruktiva samtal, möjligheter vi ville föra vidare in i utställningsprojektet.

Att Världskulturmuseet vill låta även sansade religiösa röster som vill motverka förtryck av HBTQ-personer komma till tals betyder inte att vi valt någon sida. Det betyder att vi menar att fler än en röst ska få höras.

Elisabeth Ohlson Wallin har kategoriskt avböjt alla förslag att visa hennes bilder i ett sammanhang där nyanserande och avvikande röster kan komma till tals. Under vår kontakt med Elisabeth Ohlson Wallin har vi poängterat att Världskulturmuseet jobbar med dialog och förankring. Hon och Lars Gårdfeldt har nu valt att avbryta samarbetet och hävdar att vi är fega eftersom vi också vill ge plats åt dem som inte ser utställningens bilder ensamma som det bästa sättet att nå den eftersökta diskussionen. Det är inte att vika sig för religiösa auktoriteter. Det är att försöka balansera fler viktiga demokratiska rättigheter, att vägra göra världen svartvit.

Alltså: Världskulturmuseet har inte värderat en röst högre än en annan. Världskulturmuseet har endast hävdat att fler röster bör presenteras i anslutning till utställningen, så att besökarna ska få bättre underlag att själva ta ställning. Vi vill inte gradera förtryck och säga att homofobi är värre än religionsfientlighet eller främlingsfientlighet, eller omvänt. Världen är inte så svartvit som debatten vill göra den till. Vi vill försöka hävda behovet av nyanser.